

Jarosław Marek Rymkiewicz

Ogród w Milanówku, lato

Moi przyjaciele tu to są wróbelki
I przyjazny jest mi żywioł wszelki

Wróbel jabłko na barwinku kwiatki
Wspólne są tu nasze zagadki

Wspólne nasze istnienie w biedzie
I do śmierci razem się jedzie

Jeden strach i sny nasze jedne
O wróbelki przyjaciele moje biedne

I barwinek jego białe korzonki
Jabłko które spadło z jabłonki

Czarny ślimak i rudy rudzik
O istnienie jak ono się trudzi

I w purpurze orzechy leszczyny
Są z tej samej ciemnej przyczyny

Wielki strach jest w jabłkach wróbelkach
Wielka bieda o jak wielka

Jeszcze trochę i byt się odsłoni
Powie żeśmy byli tu po nic

Wróble ziółka jabłka podziobane
Razem z wami przed niebytem stanę

* * *

Zapytaj o to zmarłych pokąd twój chleb jedzą
Zapytaj o to zmarłych oni ci powiedzą

Zapytaj o to zmarłych pokąd jeszcze żyją
Pokąd w twojej łazience jeszcze oczy myją

Pokań jeszcze gazetę z rąk ci wyrywają
Zapytaj o to zmarłych pokań cię poznają

Pokań z twojej lodówki wódkę ci wyjmują
Zapytaj o to zmarłych pokań cię pojmują

Pokań przy twoim stole jeszcze z tobą siedzą
Zapytaj o to zmarłych pokań jeszcze wiedzą

Pokań jeszcze za ciebie twoje wiersze piszą
Zapytaj o to zmarłych pokań jeszcze słyszą

Zapytaj o to zmarłych kiedy przyjdą nocą
Zapytaj o to zmarłych ale nie wiesz o co

Dodaj Słowo do Rzeczy

Dodaj słowo do rzeczy albo rzecz do słowa
Dodaj siebie; jest rzeczą twoja biedna głowa

Jest rzeczą każdy język każde twoje kolano
Niech jak rzeczy przy rzeczach nasze łokcie stana

Dodaj umysł: myśl każda też tak się urzeczawia
tak jak krzesła przy stole nasz Bóg nas ustawia

Dodaj siebie do krzesel do ścian do foteli
Niech ściana cię opowie Niech cię nic nie dzieli

To wapno zwie się kością Ten grzyb to są płuca
Niech z płuc i krtani krzesła czarna krew się rzuca

Dodaj próchno do próchna Niech to gnicie gnije
Świat to jest pusta czaszka która je i pije

Dodaj umysł: niech krwawi i we krwi wapnieje
Niech ciemna noc umysłu w twym umyśle dnieje

Dodaj do wszystkich kości i tę garstkę kości
Dodaj nicość: i siebie dodaj do nicości.

Zima w Milanówku

I korzeń sosny i ten wrzosu
Pod śniegiem dobrze jest ukryty
W ogrodzie zima tańczy bosu
Biała-jak białe greckie mity

Na szafie siedzi kot uczony
I czyta Sein und Zeit od końca
Przez ogród lecą trzy gawrony
Widać krwawiący zachód słońca

Zima-to okręt Dionizosa
Zima-to prześwit Heideggera
Zima-jest jak Ariadna bosa
Zima-jak grecki bóg umiera

Ten wierszyk pisał mój kolega
Ów kot uczony spod sufitu
Sosenki wrzosy krew na śniegu
To Milanówek-w mgle prabytu.